

Arrest

nr. 87 901 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, A.R.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Yandi in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat u rond december 2010 – januari 2011 bezoek kreeg van rebellen. Uw vrouw, M.M.(...) (O.V. X) was enkele dagen voordien op bezoek naar haar ouders vertrokken en u was alleen thuis. Rond 11u 's avonds werd er geklopt en kwamen drie mannen binnen die u vroegen of u niet werd lastiggevallen door de autoriteiten. Jullie gesprek duurde ongeveer tien minuten en u gaf hen brood en kaas, waarna deze mannen opnieuw vertrokken. De tweede keer dat de rebellen langskwamen was drie

dagen later. U kreeg van hen een briefje van 5000 roebel en ze vroegen u om voedsel voor hen te kopen. De derde keer dat u bezoek kreeg van rebellen was een week later. Opnieuw kreeg u geld en moest u voedsel voor hen kopen, u zou hiervoor 1000 roebel krijgen. U zei dat u dat geld niet wou, dat u hen zo ook wel zou helpen. Een tweetal weken later kwamen de rebellen het voedsel opnieuw ophalen waarna u niets meer van hen hebt vernomen.

Op 5 maart 2011 ontving u een convocatie waarop stond dat u op 10 maart 2011 ergens moest verschijnen. U bent daar niet op in gegaan en op 12 of 13 maart bent u naar Sleptsovsk, Ingoesjetië vertrokken, waar uw zus Ma(...) woont. Uw vrouw bleef in Yandi en in de periode dat zij daar alleen was met de kinderen kreeg zij tweemaal bezoek van de autoriteiten. In mei 2011 vertrok zij naar haar ouders in Samashki. Op 14 november 2011 was u al liftend op de terugweg naar Sleptsovsk van Asinovka. Op het kruispunt Sernovodskoye werd u door drie personen in camouflage-uniform aangehouden. U werd in hun auto gegooid en ze namen u mee. U werd ondervraagd over de rebellen, u moest een papier ondertekenen en u werd geslagen. Op de derde dag werd u via een tussenpersoon vrijgekocht en ging u terug naar Sleptsovsk, waar u samen met uw neef in een gehuurd huisje verbleef. Toen u was genezen van de verwondingen die u had opgelopen bij uw arrestatie zei die tussenpersoon dat u beter weg zou gaan. In het begin van januari kwam uw zus Ma(...) te weten dat uw vrouw in België was en op 16 januari 2012 bent u dan ook naar België vertrokken. Op 19 januari 2012 bent u in België aangekomen en dezelfde dag hebt u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: rijbewijs dd. 16 juni 2009; huwelijksakte dd. 28 januari 2009; geboorteakte Y(...) dd. 17 juni 2011; geboorteakte S(...) dd. 25 maart 2009; geboorteakte Ra(...) dd. 19 april 2010.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten omdat u eind december 2010, begin januari 2011 voedsel had gekocht voor rebellen. In maart 2011 kreeg u een convocatie, waarna u onderdook in Sleptsovsk, Ingoesjetië. Midden november 2011 werd u gearresteerd. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u met betrekking tot het moment dat u vertrok naar Sleptsovsk om onder te duiken bij uw zus Ma(...) dat uw echtgenote op dat moment in Samashki was en dat u bent vertrokken in haar afwezigheid. Pas toen u al in Sleptsovsk was, hebt u uw vrouw ingelicht dat u problemen had met de autoriteiten en dat u in Sleptsovsk moest blijven voor de veiligheid (CGVS 16/04/12 R(...) p.11,12). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij op het moment van uw vertrek thuis was in Yandi en dat zij u heeft zien vertrekken (CGVS 16/04/12 M(...) p.4). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij natuurlijk niet kan weten wat haar man vertelde (CGVS 16/04/12 M(...) p.4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk, zeker aangezien het hier de kern van uw asielrelaas betreft, namelijk het

moment waarop u besliste om te vluchten uit uw dorp omwille van uw problemen met de autoriteiten. De verklaring van uw vrouw, dat zij niet weet wat u vertelde, is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt ondermijnd.

Daarnaast werd een inconsistentie vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. U verklaarde namelijk tijdens het eerste gehoor dat u half november 2011 werd opgepakt op het kruispunt Sernovodsky door drie mannen in camouflage-uniform. Toen u de vraag werd gesteld waarom u op dat kruispunt was, verklaarde u aanvankelijk dat u naar de begrafenis van een ver familielid was geweest in Asinovka (CGVS 03/02/12 R.(...) p.14). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u op dat kruispunt was omdat u onderweg was van Asinovka naar Sleptsovsk, omdat u net op bezoek was geweest bij het gezin van een vriend van u die gestorven is in 2004, namelijk R.M.(...) (CGVS 16/04/12 R.(...) p.14). Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u de vraag de vorige keer verkeerd had begrepen, omdat ze toen anders werd gesteld. Deze uitleg klopt echter niet. Tijdens het eerste gehoor werden u namelijk precies dezelfde vragen gesteld als tijdens het tweede gehoor. Bovendien werd u aan het einde van het eerste gehoor gevraagd of u alle vragen hebt begrepen, waarop u bevestigend hebt geantwoord (CGVS 03/02/12 R.(...) p. 28). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen worden dus niet weerlegd, waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder worden aangetast. Verder legden u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen af over de duur van uw arrestatie in november 2011. U verklaarde namelijk dat u drie dagen werd vastgehouden en dat u vervolgens werd vrijgekocht (CGVS 03/02/12 R.(...) p.26). Ook verklaarde u dat u uw vrouw niet hebt verteld dat u was gearresteerd (CGVS 16/04/12 R.(...) p.16). Uw vrouw echter verklaarde tijdens het eerste interview dat ze u had gevraagd hoelang u had vastgezeten en dat u haar hebt verteld dat u een maand werd gevangen gehouden (CGVS 03/02/12 M.(...) p.7). Tijdens het tweede interview verklaarde uw echtgenote dan weer dat ze niet weet hoe lang u werd vastgehouden, omdat u haar niets vertelt (CGVS 16/04/12 M.(...) p.4). Deze vage en niet eenduidige verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de convocatie die u verklaarde ontvangen te hebben op 5 maart 2011. U verklaarde namelijk tijdens het eerste gehoor dat u met uw vrienden over de convocatie hebt gesproken, terwijl u in het tweede gehoor beweerde dat u met niemand over de convocatie hebt gesproken en aan uw vrienden enkel algemene vragen stelde over wat er zou gebeuren als iemand een convocatie van de politie zou krijgen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, dat u uw naam niet hebt genoemd tegen uw vrienden (CGVS 16/04/12 R.(...) p.6). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard, aangezien u in het eerste gehoor tot tweemaal toe aangaf dat u met uw vrienden over de convocatie hebt gesproken en dat u hen hierover advies vroeg. U verklaarde namelijk letterlijk "Ik heb tegen de jongens gezegd dat ik die convocatie liever wou meenemen, maar zij zeiden, in jouw situatie zou ik niets meenemen" (CGVS 03/02/12 R.(...) p.20), en "In de gesprekken met vrienden vroeg ik wat en wie en waar, toen zegden ze mij resoluut, jij moet hier weggaan, zo'n convocatie is alles behalve een goed teken, jij moet hier weg" (CGVS 03/02/12 R.(...) p.24). Deze tegenstrijdigheden zijn zwaarwichtig en bevestigen nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs kan voorleggen dat uw beweerde vervolgingsfeiten kan bevestigen. U verklaarde tijdens het eerste

gehoor dat u zou proberen om de convocatie die u van de wijkagent had ontvangen op te sturen (CGVS 03/02/12 R.(...) p.20). Op de dag van het tweede gehoor hadden wij nog niets van u ontvangen en verklaarde u ook dat u geen pogingen hebt ondernomen om die convocatie voor te kunnen leggen. Opnieuw verklaarde u dat u het verkeerd begrepen had bij het vorige interview (CGVS 16/04/12 R.(...) p.7). Dit wordt echter niet aanvaard, aangezien u letterlijk de vraag werd gesteld om die convocatie op te sturen en u aan het einde van het gehoor verklaarde dat u alle vragen hebt begrepen (CGVS 03/02/12 R.(...) p.20,28). Dergelijke nalatige handelingen wijzen dus op een gebrek aan interesse in uw situatie en uw asielprocedure en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerd vrees voor vervolging. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboortektes van uw drie kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw kinderen, dewelke door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, M.M.(...), luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Yandi in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat uw man in maart 2011 naar Sleptovsk is vertrokken, omdat hij problemen kreeg met de autoriteiten, hij had namelijk voedsel gekocht voor rebellen. U bleef in uw dorp en in april kreeg u bezoek van de politie. Ze hebben uw huis doorzocht en waren op zoek naar uw man. In mei kreeg u opnieuw bezoek. Grote sterke gemaskerde mannen forceerden de deur en kwamen binnen. Ze zochten uw man, maar u zei hen dat u niet wist waar hij was. Na deze gebeurtenis bent u dan naar uw ouders in Samashki vertrokken. In november 2011 werd uw man aangehouden. Uw broer en uw ouders raadden u aan om naar België te komen. Op 2 december 2011 bent u vertrokken en op 5 december 2011 bent u in België aangekomen. U vroeg dezelfde dag asiel aan. Op 19 januari 2012 zag u uw man terug in het opvangcentrum waar u verblijft.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, R.A.(...) (O.V. 6.924.367). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

Wat betreft artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verzoekers nergens in hun verzoekschrift aangeven hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden, terwijl vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekers kunnen zich hier dan ook niet op beroepen.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2. Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, benadrukken verzoekers in de eerste plaats dat verzoekster niet goed Russisch spreekt, maar eigenlijk Tsjetsjeens spreekt. Verzoekers wijzen erop dat zij dit reeds onmiddellijk op het verhoor gezegd heeft en dit ook vermeld heeft op het gehoor van 3 februari en dat haar gezegd werd dat ze het in “gemakkelijke woorden” moest uitleggen. Verzoekers menen dat zoiets niet kan worden aangenomen en dat een gehoor in de beste omstandigheden dient te gebeuren.

De Raad wijst naar het feit dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) duidelijk Russisch aangeeft als één van haar talen van oorsprong (administratief dossier stuk 18). Eveneens blijkt uit verklaringen op de DVZ dat verzoekster heeft verklaard bijstand te wensen van een tolk Russisch en dat zij verklaarde dat zij de tolk op de DVZ goed begreep en er geen bezwaren tegen had (administratief dossier stuk 19). Ook tijdens haar beide interviews op het Commissariaat-generaal antwoordde verzoekster aan het einde van het gehoor op de vraag of ze de vragen en de tolk heeft begrepen bevestigend.

De verwerende partij stelt tevens het volgende in haar nota met opmerkingen: “(...)Bovendien wenst verweerder nog te verwijzen naar informatie die hij aan deze nota toevoegt waaruit blijkt dat etnische Tsjetsjenen uit Tsjetsjenië in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat

ze het kunnen verstaan en zelf eenvoudige gesprekken kunnen voeren. Meestal zullen zij zich echter goed in het Russisch kunnen uitdrukken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster verklaarde 8 klassen (middelbaar) onderwijs te hebben gevolgd (gehoor 1 p. 3) en dat deze periode van opleiding zich grotendeels situeerde op het moment dat de Russische Federatie nog de Sovjet-Unie was. Uit voormelde informatie blijkt dat de kennis van het Russisch vóór de Tsjetsjeense oorlogen - de eerste oorlog begon in 1994 - sterk in de hand werd gewerkt door het gebruik op school van leerboeken die uitsluitend in het Russisch waren opgesteld.(...)"

Verder wijst de Raad erop dat uit de verslagen van gehoor van verzoekster blijkt dat zij inderdaad meermaals stelt dat haar Russisch niet zo goed is, maar dat niet blijkt dat zij hierdoor haar relaas niet heeft kunnen vertellen. Het is duidelijk dat zij in begrijpelijke taal heeft kunnen antwoorden op de vragen die gesteld werden en verzoekers maken niet aannemelijk dat zij enige aspecten van haar asielaanvraag niet heeft kunnen overbrengen tijdens het gehoor. De Raad is bijgevolg van mening dat verzoekers de aangehaalde beperkte kennis van het Russisch van verzoekster niet kunnen inroepen om hun tegenstrijdige verklaringen te verklaren.

Verder zou verzoeker nooit gezegd hebben zeker te weten waar zijn vrouw was. Hij zou integendeel letterlijk gezegd hebben: *"Volgens mij zat ze toen in Samashki, ik beweer het niet, maar volgens mij zat ze daar"*. Langs de andere kant heeft verzoekster nooit willen beweren dat zij haar echtgenote zelf zag vertrekken. Zij zou verschillende keren verklaren dat hij het huis uit vertrok en dat zij daarna werd opgebeld (gehoor verzoekster van 3 februari 2012, p. 4 en 16 april 2012, p. 4). Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet kan beweren dat verzoekster gesteld heeft dat zij haar echtgenoot met haar eigen ogen heeft zien vertrekken. Verzoekers menen integendeel dat zij constant elkaars verklaringen bevestigen dat verzoeker vertrok zonder dat verzoekster er was en dat hij haar erna opbelde. Iets anders beweren zou in de eerste plaats een interpretatie zijn van de commissaris-generaal van onduidelijkheden al dan niet gecreëerd door vertaalproblemen. Omdat verzoekster de tolk maar *"een beetje"* begrepen zou hebben.

Verzoekers vinden het opmerkelijk dat de commissaris-generaal stelt dat deze onduidelijkheden vreemd zijn aangezien zij de kern van het relaas uitmaken, aangezien er van de commissaris-generaal toch wel verwacht kan worden dat hij samen met de asielzoekers deze zogezegde onduidelijkheid uitklaart.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat de aangehaalde tegenstrijdige verklaringen van verzoekers geen grondslag vindt in het administratief dossier en dus weerhouden kan worden.

Omtrent deze tegenstrijdigheid stelt de bestreden beslissing het volgende: *"(...)Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u met betrekking tot het moment dat u vertrok naar Sleptsovsk om onder te duiken bij uw zus Ma.(...) dat uw echtgenote op dat moment in Samashki was en dat u bent vertrokken in haar afwezigheid. Pas toen u al in Sleptsovsk was, hebt u uw vrouw ingelicht dat u problemen had met de autoriteiten en dat u in Sleptsovsk moest blijven voor de veiligheid (CGVS 16/04/12 R.(...) p.11,12). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij op het moment van uw vertrek thuis was in Yandi en dat zij u heeft zien vertrekken (CGVS 16/04/12 M.(...) p.4). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij natuurlijk niet kan weten wat haar man vertelde (CGVS 16/04/12 M.(...) p.4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk, zeker aangezien het hier de kern van uw asielaanvraag betreft, namelijk het moment waarop u besliste om te vluchten uit uw dorp omwille van uw problemen met de autoriteiten. De verklaring van uw vrouw, dat zij niet weet wat u vertelde, is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig wordt ondermijnd.(...)"*

De Raad meent dat uit de pagina's in de gehoorverslagen waarnaar verwezen wordt, blijkt dat verzoekers weldegelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden op dit vlak. Het feit dat verzoeker nooit zou gesteld hebben dat hij zeker was dat zijn vrouw zich in Samashki bevond, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster weldegelijk heeft gesteld dat verzoeker haar gezegd heeft dat hij problemen had en dat hij naar Sleptsovsk moest en enkel wanneer haar erop gewezen werd stelt dat hij waarschijnlijk vertrokken is en dan later gebeld heeft. Dit herstelt de aangehaalde tegenstrijdigheid niet.

De Raad is van mening dat verzoekers in het verzoekschrift hun tegenstrijdige verklaringen proberen te verzoenen, maar zij slagen hier niet in. De stelling dat de tegenstrijdigheden slechts een interpretatie van de commissaris-generaal betreffen kan dan ook niet gevolgd worden, aangezien ze weldegelijk grondslag vinden in het administratief dossier en vastgesteld werden door de commissaris-generaal. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo

volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

Waar een tegenstrijdigheid aangehaald wordt met betrekking tot hetgeen verzoeker verklaarde over wanneer hij werd opgepakt op een kruispunt stelt verzoeker dat dit eveneens geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker stelt dat de "protection-officer" hem vroeg wat hij in Asinokskaya deed en dat hij begon met het opnoemen van de redenen waarom hij daar geweest was. Hij was daar voor twee redenen: Het gestorven familielid was in de zomer en verzoeker was op zijn begrafenis aanwezig. In oktober of november is hij naar het gezin gegaan van een vriend die overleden is. Het zou aan de bushalte bij deze familie geweest zijn dat verzoeker opgepakt werd. Verzoeker stelt dat er nergens in het gehoorverslag gelezen kan worden dat hij verklaarde dat hij op het kruispunt was omdat hij terugkwam van een begrafenis.

Wat dit betreft wijst de Raad naar de desbetreffende passage van de bestreden beslissing en meent dat het een loutere bewering is dat verzoeker nooit verklaard zou hebben dat hij naar een begrafenis ging toen hij aangehouden werd, aangezien uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op 3 februari 2012 op pagina 14 weldegelijk duidelijk te lezen is dat hij daar aanwezig was voor een begrafenis. Verzoekers stelling dat hij begon met het opnoemen van de redenen waarom hij daar geweest was kan evenmin gevolgd worden aangezien de verklaring dat verzoeker op dit kruispunt aanwezig was omdat hij op bezoek was geweest bij het gezin van een gestorven vriend, afkomstig is uit het verslag van het gehoor in april (gehoor verzoeker van 16 april 2012 p. 14).

Waar de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid aanhaalt omdat verzoeker verklaarde drie dagen opgepakt te zijn geweest en verzoekster eerst verklaarde dat het een maand was en later dat zij het niet wist, stellen verzoekers dat dit geen tegenstrijdigheid betreft. Verzoeker zou inderdaad twee dagen vastgezet hebben en de derde dag vrijgekocht geweest zijn, maar niemand was hiervan op de hoogte buiten verzoekers zus en een persoon die wist waar hij was toen hij van zijn verwondingen herstelde. Verzoekster heeft onmiddellijk verklaard niet te weten hoe lang haar man vastzat. Ze zei één maand, maar nuanceerde daarna onmiddellijk dat ze het eigenlijk niet wist omdat haar man haar niets had verteld. Als men haar vraagt waar ze haalt dat haar man een maand heeft vastgezet antwoordt ze "ongeveer". Verzoekers menen dat dit overduidelijk met vertaalproblemen heeft te maken. Verzoekster zegt nogmaals *"Mss zat hij daar niet zo lang vast, ik zal het nog eens uitleggen, ik zou liever alles in het Tsjetsjeens zeggen"*. Verder halen verzoekers aan dat waar verzoekster zegt *"maar ja, als ik mijn man vraag, heb jij daar lang gezeten, zegt hij mij een maand, dat heeft hij me gezegd"*, het totaal niet duidelijk wat zij hiermee bedoelde. Heeft ze het over de arrestatie, of over de periode erna wanneer verzoekers herstelde in Sleptsovsk?

De Raad wijst op de bestreden beslissing die stelt: *"(...)Verder legden u en uw vrouw geen eenduidige verklaringen af over de duur van uw arrestatie in november 2011. U verklaarde namelijk dat u drie dagen werd vastgehouden en dat u vervolgens werd vrijgekocht (CGVS 03/02/12 R.(...) p.26). Ook verklaarde u dat u uw vrouw niet hebt verteld dat u was gearresteerd (CGVS 16/04/12 R.(...) p.16). Uw vrouw echter verklaarde tijdens het eerste interview dat ze u had gevraagd hoelang u had vastgezet en dat u haar hebt verteld dat u een maand werd gevangen gehouden (CGVS 03/02/12 M.(...) p.7). Tijdens het tweede interview verklaarde uw echtgenote dan weer dat ze niet weet hoe lang u werd vastgehouden, omdat u haar niets vertelt (CGVS 16/04/12 M.(...) p.4). Deze vage en niet eenduidige verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas.(...)"*.

De Raad merkt op dat verzoekers wel aantonen dat zij niet akkoord zijn met de conclusie van de commissaris-generaal, maar dat zij geen overtuigende argumenten aanbrengen die de aangehaalde tegenstrijdigheid kunnen weerleggen.

Uit het gehoor van 3 februari 2012 (p. 7) blijkt dat verzoekster eerst stelt dat zij niet weet hoe lang haar man vastzat, dan stelt dat dit een maand was, dan stelt dat haar man haar er niets over vertelt, vervolgens stelt dat het ongeveer een maand was, en dan dat hij haar gezegd heeft dat het een maand was. Na confrontatie met zijn verklaring dat het drie dagen was antwoordt zij dat het misschien niet een maand was en dat zij het nog eens in het Tsjetsjeens wil uitleggen. De Raad meent dat hieruit blijkt dat verzoekster wel begreep dat het over de detentie van haar echtgenoot ging, maar zelf geen eensluidende verklaringen aflegde en dat haar verklaringen ook niet overeenstemde met die van haar echtgenoot.

Ook met betrekking tot de convocatie die verzoeker gekregen heeft stelt hij dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker herhaalt dat hij met zijn vrienden enkel in algemene

bewoordingen heeft gesproken. Hij zou hun gevraagd hebben of zij in een gelijkaardige situatie deze convocaties zouden meenemen. Waar verzoeker verklaarde dat zijn vrienden zouden gezegd hebben “*in jouw situatie zou ik niets meenemen*”, bedoelde verzoeker dat er gezegd werd “*in zulke situatie zou ik niets meenemen*.” Ook hier meent verzoeker dat het weer een loutere interpretatie van de commissaris-generaal betreft en geen afdoende motivering is.

De Raad dient weer op te merken dat het hier om een loutere bewering gaat en dat verzoeker enkel poogt om *a posteriori* een betekenis aan zijn verklaringen te geven die niet tegenstrijdig is. In het gehoorverslag van verzoeker is duidelijk te lezen dat hij stelt “(...)Wat heb ik tegen die jongens gezegd, dat ik liever die convocaties zou meenemen, in jouw situatie zeiden ze, zou ik niets meenemen(...)” (gehoor verzoeker van 3 februari 2012, p. 20). En later stelt verzoeker “Toen ik bij de jongens zat zei ik, ik heb een convocaties ontvangen, ze zeiden dat het geen goed teken was.” (gehoor verzoeker van 3 februari 2012, p. 21). Verzoeker kan nu dus niet stellen dat de commissaris-generaal dit op een foute manier geïnterpreteerd heeft en dat hij met zijn vrienden enkel in algemene bewoordingen heeft gesproken over de convocaties. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekers verwijzen verder nog naar het zeer gedetailleerde asielrelaas dat zij gegeven zouden hebben gedurende meerdere interviews en eveneens dat de motivering van de bestreden beslissing enkel stoelt op onduidelijkheden die niet eens een grondslag vinden in het administratief dossier. Ook menen verzoekers dat de commissaris-generaal onduidelijkheden ziet omwille van zijn eigen interpretatie van de feiten en zinnen van verzoekers zonder dat dit een grondslag heeft in het administratief dossier. Bovendien wijzen verzoekers erop dat indien er al onduidelijkheden zouden zijn deze enkel en alleen betrekking hebben op vertaalproblemen, terwijl verzoekster menige malen heeft aangegeven dat zij niet goed Russisch spreekt en de tolk niet goed verstand.

De Raad wijst erop dat uit het bovenstaande blijkt dat de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden weldegelijk grondslag vinden in het administratief dossier en dat deze geenszins een eigen interpretatie betreffen en evenmin louter te wijten zouden zijn aan vertaalproblemen.

Verzoekers verwijzen eveneens naar een het arrest van de Raad nr. 80 336 van 27 april 2012 waarin een beslissing van de commissaris-generaal in een gelijkaardig geval als in het huidig beroep, vernietigd wordt en om opnieuw te worden onderzocht door de commissaris-generaal. Verzoekers menen dat, *in casu*, deze rechtspraak overduidelijk ook zou moeten toegepast worden.

Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad erop dat zij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren. De Raad wijst er ook op dat zoals hierboven reeds gesteld verzoekers niet aannemelijk maken dat de aangehaalde vertaalproblemen het verzoekster niet mogelijk maakte om op effectieve wijze deel te nemen aan het gehoor en een aannemelijke verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder halen verzoekers de UNHCR nota “*Burden of Proof in Refugee Claims*” (hierna: UNHCR bewijsnota) aan en stellen dat hieruit blijkt dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat verzoekers zichzelf hebben tegengesproken, dat zij geen verklaringen hebben afgelegd die manifest strijdig zijn met andere verklaringen en dat de commissaris-generaal eveneens nergens feiten aanhaalt die manifest strijdig zijn met het relaas van verzoekers. Verder stellen verzoekers dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze zijn conclusies bevestigen en dat hun verklaringen coherent en plausibel zijn en hun weerslag vinden in algemene rapporten.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van de UNHCR bewijsnota merkt de Raad op dat deze nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoekers vragen zich af welke bewijzen zij redelijkerwijze nog zouden kunnen aanbrengen. Zij stellen dat zij nog zullen trachten de convocatie en een kopij van hun paspoort en identiteitskaart te bekomen. Hiervoor zouden ze reeds zonder succes gebeld hebben.

De Raad wijst erop dat er reeds van aan het begin van de procedure gewezen wordt op het belang van het neerleggen van documenten. Reeds naar aanleiding van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 februari 2012 vraagt de protection-officer om de convocatie en het paspoort van verzoeker te laten opsturen vanuit hun land van herkomst. Ook ter zitting leggen verzoekers bovenvermelde stukken niet neer en geven zij hiervoor ter zitting geen verklaring.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS